ట్యూషన్ మేష్టారు

వాళ్ళంతా రెండు పెద్ద దిష్టిబొమ్మల్ని తగులబెడ్తున్నారు. వాటి మీద పెట్రోలు పోసి అగ్గిపుల్ల గీసి అంటించారు. గుప్పుమని పెద్ద మంటలు లేచాయి. చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళంతా పెద్ద పెట్టున హర్షధ్వానాలు చేశారు. చప్పట్లు కొట్టారు. విజిల్స్ ఊదారు. గంతులు వేశారు. ట్విస్ట్ డాన్సులు వేశారు. పెర్రిగా అరిచారు. "నిక్సన్, కీసింగర్ ముర్దాబాద్" అన్న కేకలు ఆకాశాన్ని అంటాయి.

కొంచెం దూరంలో ఉండి ఇదంతా చూస్తున్న నాక్కూడా ఆ రెండు దిష్టిబొమ్మలు అలా తగులబడిపోతోంటే యేదో చెప్పలేని ఆనందం కల్గింది. ఆ రెండు బొమ్మలు ఎవరో నిక్సన్, కీసింగర్లవట. వాళ్ళెవరో నా కంతగా తెలియదు. కాని నాకా దిష్టిబొమ్మల్లో ఒకటి మా ట్యూషన్ మేష్టారు రామచంద్రయ్య, ఇంకొకటి ఆయన భార్య రాములమ్మ బొమ్మల్లా కనిపించాయి. ఈ భావం మనస్సులో మెదలగానే నాక్కూడా వాళ్ళలాగే విజిల్ఊదాలనిపించింది. ట్విస్ట్ డ్యాన్సు చెయ్యాలనిపించింది. పిల్లి మొగ్గలు వెయ్యాలనిపించింది. ఎక్కడికో ఎగిరిపోవాలనిపించింది.

మా ట్యూషన్ మేష్టారు రామచంద్రయ్య ఆ ఊర్లో చాలా పేరున్నవాడు. బాగా డబ్బున్నవాడు కూడా. (అఫ్‌కోర్సు బాగా డబ్బున్న వాడికే పేరుంటుందని నాక్కూడా తెలుసు) ఆయన దగ్గరకు బాగా పేరున్న డాక్టరు దగ్గరకు పేషెంట్స్ ఎలా వస్తారో ట్యూషన్ చదవటానికి విద్యార్థులు అలా వస్తారు. పొద్దున ఒక బ్యాచ్, సాయంకాలం ఒక బ్యాచ్, రాత్రి ఒక బ్యాచ్... ఇలా మొత్తం 69, 70 మంది విద్యార్థులు రామచంద్రయ్య దగ్గర ట్యూషన్ చదువుతారు.

రామచంద్రయ్య ఆ ఊరి జూనియర్ కాలేజీలో టీచర్. ఆయన పూర్వం ఎప్పుడో మెట్రిక్ పాసై టీచరు ఉద్యోగంలో చేరాడు. కాని ఇప్పుడు ఆయన పేరు పక్కన చాలా డిగ్రీలు చేరాయి. ఎం.ఎ, బి.ఇడి, ఎల్.ఎల్.బి. లాంటివి. ఆయన పదిహేనేళ్ళ సర్వీసులో ఈ డిగ్రీలతో పాటు ఆ ఊళ్ళో నాలుగు ఇండ్లు కూడా సంపాదించాడు. ఆయన బ్యాంక్ బాలెన్స్ 30-50 వేల మధ్య ఉండొచ్చని కొందరు, లేదు లక్షల్లో పడిందని కొందరు చెప్పుకుంటారు.

రామచంద్రయ్య నిజానికి లెక్కల మాష్టారు. స్కూల్లో గవర్నమెంట్ వాళ్ళు ఇస్తున్న జీతానికి వారు లెక్కలు మాత్రమే చెబుతారు. కాని ఆయన దగ్గరకు ట్యూషన్ చదవటానికి వెళ్ళిన వాళ్ళకు మాత్రం ఆయన చెప్పలేని సబ్జెక్ట్ లేదు. చరిత్ర, భూగోళం, సివిక్స్, ఫిజిక్స్, కెమిస్ట్రీ, బాటనీ, ఇంగ్లీషు, తెలుగు, హిందీలాంటి సబ్జెక్ట్స్ అన్నీ ఆయన చెప్పటానికి వొప్పుకుంటాడు.

నిజానికి రామచంద్రయ్యగారు యే సబ్జెక్ట్ కూడా చెప్పడు. పాఠాలు కాలేజీలోగాని, ఇంట్లోగాని పాఠాలు చెప్పే ఓపిక ఆయనకేనాడో నశించింది. ట్యూషన్ చదువడానికి వచ్చిన వాడి దగ్గర మొదలే యాభై రూపాయలు తీసుకుంటాడు. వాడి పేరు రిజిష్టరులో రాసుకుంటాడు. అంతే. పరీక్షలు వచ్చేదాకా ఇక వాడి మొఖం చూడడు.

కాని రామచంద్రయ్యగారు చెప్పేదంతా పరీక్షలనాడు చెబుతాడు. పరీక్షలు వారం రోజులున్నాయన్నప్పట్నించి ఆయన తెగ బిజీ అయిపోతాడు. ఆయనకు పరీక్షల్లో రాబోయే ప్రశ్నలన్నీ మొదలే తెలుస్తాయి. కొంత మంది టీచర్లని పిలిచి వాళ్ళకూ కొంత ముట్టచెప్పి ఆన్సర్స్ రాయిస్తాడు. ఆ ఆన్సర్స్‌ని సైక్లోస్టయిల్ చేయిస్తాడు. ఆ ఆన్సర్స్‌ని తన వాళ్ళంతా ఎక్కడున్నారో తెలుసుకొని వాళ్ళకు జాగ్రత్తగా అందజేస్తాడు. కాబట్టి రామచంద్రయ్య దగ్గర

ట్యూషన్ చదివిన వాళ్ళల్లో ఎవరో అతి దురదృష్టవంతుడు తప్ప ఎవ్వడూ ఫెయిల్ కావటానికి అవకాశం లేదు.

అవసరమైతే ఆయన ఇంకా పైకిపోయి పేపర్లు దిద్దేవాళ్ళను కలుసుకుని ఫస్ట్‌క్లాసు కావాలన్న వాళ్ళకు ఫస్టుక్లాసు, అందులో యే ర్యాంకు కావాలంటే ఆ ర్యాంక్ తీసుకురాగలడు. అయితే ఇదంతా జరగాలంటే డబ్బు- రామచంద్రయ్య అడిగినంత డబ్బు ఇవ్వాలి.

రామచంద్రయ్యకు విద్యార్థుల్లో మంచి పలుకుబడి ఉంది. ఆయన చుట్టూ ఎప్పుడూ చాకుల్లాంటి కుర్రాళ్ళు (చాకులతో సహా) తిరుగుతుంటారు. స్టూడెంట్ యూనియన్ ప్రెసిడెంట్, సెక్రటరీ మొదలైన వాళ్ళంతా ఆయన చెప్పుచేతల్లో మెదులుతుంటారు. కాలేజి విద్యార్థుల్లో యే గొడవ జరిగినా దాన్ని పరిష్కరించాలంటే రామచంద్రయ్యకే సాధ్యమౌతుంది. ఆయన ఇట్టే గొడవల్ని సృష్టించగలడు. ఇట్టే వాటిని పరిష్కారం చెయ్యనూ గలడు. గొడవల్నే కాదు, ఆయన ఉద్యమాల్ని కూడా సృష్టించగలడు. కాబట్టి ఆయన పనిచేస్తున్న స్కూలు కాలేజి ప్రిన్స్‌పాల్‌కు రామచంద్రయ్య సహాయ సహకారాలు లేందే ఒక్క రోజు కూడా గడవదు. రామచంద్రయ్యతో విరోధం తెచ్చుకున్న ప్రిన్స్‌పాలెవడూ ఆ ఊరి నుండి క్షేమంగా వెళ్ళలేదు.

రెండు మూడేళ్ళ క్రితం రామచంద్రయ్యకు ఆ టౌన్ నుండి ఎక్కడికో దూర ప్రాంతాలకు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయ్యిందట. ఆ ట్రాన్స్‌ఫర్‌కు కారణం ఆయన ట్యూషన్ల మీద విపరీతంగా డబ్బు గడిస్తున్నాడని ఎవరో పై అధికారులకు ఫిర్యాదు చెయ్యటమేనట. ఆయనకు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయినట్టు తెలిసిందో లేదో, ఆ కాలేజీ విద్యార్థులు బహ్మాండమైన స్ట్రైక్ మొదలెట్టారు. ఆ కాలేజి, ఆ ఊరు మొత్తం దగ్ధమైపోయే ప్రమాదం యేర్పడింది. రామచంద్రయ్య మీద ఫిర్యాదు చేసిన వాళ్ళెవరో కాదు- అప్పట్లో కొత్తగా వచ్చిన ప్రిన్స్‌పాలేనని తెలిసి విద్యార్థులంతా అతని ఇంటి మీద పడ్డారు, చితకబాదారు. ఇంట్లో ఉన్న బల్లలు, కుర్చీలు, రేడియో, గడియారం మొదలైన వాటినన్నింటిని నాశనం చేశారు. వెంటనే ఆ తాలూకా, ఆ జిల్లా నాయకులంతా కదిలారు. ముఖ్యమంత్రి దాకా వెళ్ళి రామచంద్రయ్య ట్రాన్స్‌ఫర్‌ను కాన్సిల్ చేయించుకొచ్చారు. ఆయన స్థానంలో కొత్తగా వచ్చిన ప్రిన్స్‌పాల్ వెంటనే ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకొని వెళ్ళిపోయాడు. అప్పట్నించి రామచంద్రయ్య జోలికి వెళ్ళడమంటే నిప్పుతో చెలగాటమేనని ఆ జిల్లా అంతా తెలిసిపోయింది.

భూమి చుట్టూ చంద్రుడు తిరగటం ఎంత సహజంగా జరిగిపోతున్నదో, నేను రామచంద్రయ్యగారి దగ్గరకు ట్యూషన్ చదవటానికి వెళ్లటం అంతే సహజంగా జరిగిపోయింది.

ఏవో కొన్ని దొంగమార్గాలు అనుసరిస్తే తప్ప నాకు మామూలుగా చదువురాదని మా నాన్నగారికో స్థిరమైన అభిప్రాయం యేర్పడింది. (ఆయన అనుభవం అట్లాంటిది. మా నాన్న చిన్నపాటి రాజకీయ నాయకుడు) దీనికి తోడు ఆయనకు చిన్ననాటి నుండి ఇంకో అభిప్రాయం కూడా ఉంది. అదేమిటంటే లక్ష్మి. సరస్వతులు ఒకచోట ఎప్పుడూ వుండరని ఆయనకు చిన్నప్పుడే ఎవరో చెప్పారట. అది ఆయన తల్లోకి బాగా ఎక్కింది. చిన్ననాడు తనకి కూడా ఏ మాత్రం చదువు అబ్బకపోవటానికి తను బాగా డబ్బున్న వాళ్ళ ఇంట్లో పుట్టడమేనని మా నాన్నగారు ఇప్పటికీ సరదాగా చెప్తుంటారు. కాబట్టి తనలాగే నాక్కూడా చదువురాదని మా నాన్నగారు నేను పుట్టకముందే ఒక అభిప్రాయం యేర్పరచుకున్నాడు.

నేను ఇంటర్‌లో ప్రవేశించిన క్షణంనుండి మా నాన్నగారికి నా చదువుమీద విపరీతమైన శ్రద్ధ కల్గింది. నాకు ట్యూషన్ చెప్పించాలన్న నిర్ణయం తీసుకున్నాడు. రామచంద్రయ్యగారి కీర్తి ప్రతిష్టలు మా నాన్నదాకా చేరాయి. రామచంద్రయ్య ఎవరూ, ఏమిటి అని ఆరాతీసి ఆయన మాకు దూరపు బంధువౌతాడని తెలిసి ఎగిరి గంతేశారు. ఇంకేముంది... వెంటనే

వెళ్ళి రామచంద్రయ్యను కలుసుకున్నారు. మొదట బంధుత్వం సంగతి తేల్చుకొని తర్వాత నా విషయంలో పడ్డారు.

"ఎవరీ కుర్రాడు?" నాకేసి చూస్తూ రామచంద్రయ్య అడిగాడు.

"మా వాడే. మీ కాలేజీలో చదువుతున్నాడు" అన్నారు మా నాన్న.

"అరే! అలాగా! ఏరా, ఏ క్లాసులో ఉన్నావు" అన్నారు రామచంద్రయ్య.

"ఇంటర్ ఫస్టియరండీ" అన్నాను.

"ఏమోనండి రామచంద్రయ్యగారూ..... వీడు నాకో పెద్ద సమస్యయిపోయాడు. చదువులేదు పాడులేదు. నెలనెలా డబ్బు పంపిస్తుంటే ఈ ఊర్నిండా అడ్డగాడిదలా తిరుగుతున్నాడు. వీడ్ని కొంచెం అదుపులో పెట్టే వాళ్ళెవరూ లేరు" అన్నాడు మా నాన్న.

మా నాన్న చెప్పింది పచ్చి అబద్ధం. నిజానికి నేనెప్పుడూ ఆయనకు సమస్యకాలేదు. నేను బుద్ధిగానే చదువుకుంటున్నాను. ట్యూషన్, గీషన్ యేమీ లేకుండానే నేను ఎస్.ఎస్.సి. పరీక్ష ప్యాసు కాగల్గాను.

"వీడు రోజురోజుకు చెడిపోతున్నాడు. వీడికి చదువొచ్చే మార్గం యేమన్నా ఉందా?" అన్నాడు మళ్ళా మా నాన్న.

"గవర్నమెంట్ కాలేజీల్లో ఎక్కడైనా చదువులొస్తయ్యా! గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్లో డాక్టర్లు పేషెంట్స్‌ని చూస్తారా? ఇంటి కెడితే చూస్తారు. చదువు కూడా అంతే. ఎవరైనా మంచి ట్యూషన్ మేష్టార్ని చూసి ట్యూషన్ చెప్పించండి" అన్నాడు రామచంద్రయ్య. మా నాన్న గారు ఈ మాటకోసమే ఎదురు చూస్తున్నారు.

"ఎవరో ఎందుకు. మీ దగ్గరే చదవుతాడు. అంతేకాదు. ఇప్పట్నుంచి వాడి బాధ్యతంతా మీదే. ఈ టౌన్‌లో వాడిని అదుపులో పెట్టేవాళ్లెవరూ లేక బొత్తిగా చెడిపోతున్నాడు. (నేను చెడిపోతున్నానని, తను నన్నేదో బాగుచేస్తున్నానని అనటం, అనుకోవటం మా నాన్నకు చాలా సరదా, బహుశః ఏ నాన్నైనా ఇంతేనేమో!) ఇక నుండి నెలనెలా పంపించే డబ్బు కూడా మీకే పంపిస్తాను. వాడికి యేం కావాలో కనుక్కొని మీరే వాడికి డబ్బు ఇస్తుండండి" అన్నారు మా నాన్న. ఆ క్షణం నుంచి నాకు మా నాన్నను యేం చేసినా పాపం లేదనిపించింది.

"ఓ దానికేం? వాడినో దారిలో పడేసే భారం నాది. వాడిని గురించి మీరేమీ దిగులు పెట్టుకోకండి" వెంటనే అన్నాడు రామచంద్రయ్య.

కాని ఆనాటి నుంచి నా బతుక్కి దిగులే మిగిలింది. ఆ నాటినుండి నేను మా నాన్న, రామచంద్రయ్య కలిసి పన్నిన ఉచ్చులో చిక్కిపోయి గిలగిలా తన్నుకుంటున్నాను. ఆనాటి నుండి నా స్వేచ్ఛా స్వాతంత్ర్యాలు మంటగలిశాయి.

అసలు రామచంద్రయ్య టెక్నిక్కే అది.

పై క్లాసుల్లో ఉండే డబ్బున్నవాళ్ళ కుర్రాళ్ళను చూస్తాడు. "ఒరే నీకు పొట్టచీలిస్తే అక్షరం ముక్క లేదుకదా- ఎలా పాసౌతాననుకుంటున్నావురా. పో వెధవ. మీ నాన్న నడిగి ఓ యాభై రూపాయలు తీసుకొని నా దగ్గరకు ట్యూషన్‌కు రా పో" అంటాడు.

రామచంద్రయ్య ట్యూషన్ చదవమని అలా హింటిచ్చాక కూడా యే స్టూడెంటైనా ఆయన దగ్గరకు ట్యూషన్ చదవడానికి వెళ్ళలేదనుకోండి, ఇక వాడి పనిక్లోజ్. వాడిని నానా రకాలుగా హింసిస్తాడు. ఏవో ప్రశ్నలడిగి వాడిని క్లాసులో బూతులు తిడ్తాడు. వాడికి అటెండెన్స్ లేదని హాల్ టికెట్ రాకుండా చేస్తాడు. క్లాసులో గొడవ చేస్తున్నాడని ప్రిన్స్‌పాల్‌కు రిపోర్టు ఇచ్చి వాడిని కాలేజి నుండి సస్పెండ్ చేయిస్తాడు. కాబట్టి వాడెంత బ్రిలియెంట్ స్టూడెంటైనా సరే, రామచంద్రయ్య దగ్గర ట్యూషన్ చదివి తీరాల్సిందే.

మా నాన్న నన్ను రామచంద్రయ్యకు అప్పగించి పోయిన క్షణం నుంచి నాకు చదువు మీద శ్రద్ధ నశించింది. ఇదివరకు రోజు పాఠం రోజు చదువుకునే అలవాటు నాకుండేది. పరీక్షలంటే భయం ఉండేది. బాగా చదువుకుంటే తప్ప ప్యాసు కాలేనన్న భయం నన్నెప్పుడూ వెంటాడుతుండేది. ఇప్పుడా భయం పోయింది. అంతా రామచంద్రయ్య చూసుకుంటాడులే అని పుస్తకాల కేసి చూడటం మానేశాను. నేనిప్పుడు ఎంత కష్టపడి చదివినా రేపు ప్యాసైతే మా నాన్న నేను కష్టపడి చదివి ప్యాసయ్యానని కల్లో కూడా వొప్పుకోడు. రామచంద్రయ్య ప్యాసు చేయించాడంటాడు. అటువంటప్పుడు నేనెందుకు చదవాలి?

చదివినా, చదవకపోయినా, రోజూ పదిసార్లు రామచంద్రయ్య ఇంటి చుట్టూ తిరగటం నాకు తప్పలేదు. నేను వాళ్ళింటికి వెళ్ళగానే రామచంద్రయ్య భార్య నాకేదో పని చెప్పేది. "నాయనా! బజారుకెళ్ళి కూరగాయలు తెచ్చిపెట్టు" అని ఓ సంచి చేతికిస్తుంది. "నాయనా! కొంచెం నీళ్ళు చేదిపెట్టు అని బొక్కెన చేతికిచ్చేది. నీళ్ళు చేదటం అయిపోగానే ఓ చంటి పిల్లాడ్ని తెచ్చి "గుక్కపట్టి యేడుస్తున్నాడు... కాస్సేపు ఎత్తుకో నాయనా!" అనేది. (వాడ్ని ఎత్తుకోగానే వాడు నా మీద మూత్రం చేసి నా బట్టలు పాడుచేసేవాడు). ఇలా రాములమ్మ చెప్పే పనులకు అంతుండేది కాదు. ఎంతో మంది ట్యూషన్‌కు వస్తున్నా రాములమ్మ నాకే అన్ని పనులు చెప్పటంలోని అంతరార్థం త్వరలోనే తెలిసింది. నేను వాళ్ళకు బంధువునౌతాను. అందుకే నన్ను రాబందులా పట్టి పీడిస్తున్నారు.

అన్నిటికంటే నన్ను పీడించిన సమస్య- నాకు డబ్బు కావాల్సి వచ్చినప్పుడల్లా రామచంద్రయ్యను అడగాల్సి వచ్చేది. డబ్బు కోసం ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళినప్పుడల్లా ఆయన తన జేబులోంచి ఇస్తున్నట్టు లక్ష ప్రశ్నలు వేసేవాడు.

"ఎందుకు డబ్బిప్పుడు? మొన్ననేగా తీసుకున్నావు. ఇలా ఖర్చు పెట్తోంటే డబ్బు ఎక్కణ్నించి వస్తుందనుకుంటున్నావు. సంపాదించే తెలివిలేదుగాని ఖర్చుపెట్టడానికి మాత్రం తయారు. యేమిటో, ఈ కాలపు కుర్రకుంకలంతా ఇలాగే తయారౌతున్నారు. ఎందుకు నీకు డబ్బిప్పుడు?"

"రూమ్ రెంట్ కట్టాలండి... హోటలువాడికివ్వాలండి... ఇంకా ఇంకా...."

"అన్నీ అబద్ధాలు... ఈ డబ్బు తీసికెళ్ళి నువ్వూ, నీ స్నేహితులు కలిసి సినిమా కెడ్తారు. హోటల్లో బాగా మెక్కుతారు- అంతేకదురా?"

"అబ్బే లేదండి...."

"ఛో, రోజురోజుకు నాశనమైపోతున్నావు... ఏదో పెద్ద మనిషి చెప్పాడనిగాని నువ్వేమైపోతే నాకెందుకురా" అంటూ డబ్బును నా మొహాన పడేసేవాడు.

మొదలు డబ్బు అడిగినప్పుడల్లా ఆయనకు నిజమే చెప్పేవాడిని. కాని చెప్పేదంతా "అబద్ధం, అబద్ధం" అంటుండటంతో ఇక నిజం చెప్పి లాభం లేదనిపించింది. అబద్ధాలు చెప్పడం మొదలెట్టాను. అంతేకాదు, నేను ట్యూషన్ చదవటం మొదలెట్టినప్పట్నుంచి నాకు ఇదివరకు లేని అలవాట్లు చాలా వచ్చాయి. రామచంద్రయ్య ఇంట్లో యమయాతన అనుభవించి బయటపడగానే నాకు ఏదో చేసెయ్యాలనిపించేది. మా క్లాస్‌మేట్స్ చాలా మంది గుమిగూడే చౌరస్తాకు వెళ్ళేవాడిని. వాళ్ళంతా రౌడీలని, ఆడపిల్లల్ని యేడిపిస్తారని, సిగరెట్లు తాగుతారని, సినిమాలు చూస్తారని ఇదివరకు వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళే వాడిని కాదు. కాని నేను రామచంద్రయ్య ఉచ్చులో చిక్కినప్పట్నించి వాళ్ళను చూస్తే "వీళ్ళు ఎంత అదృష్టవంతులురా బాబూ! వీళ్ళకు స్వేచ్ఛ ఉంది. వీళ్ళు యేం చెయ్యదల్చుకుంటే అది చేసేస్తారు. నేనెందుకు వీళ్ళలా ఉండకూడదు" అనిపించేది. నేను కూడా వాళ్ళతో చేరిపోయాను. వాళ్ళలాగే సిగరెట్స్ తాగటం నేర్చుకున్నాను. రామచంద్రయ్యకు ఆయన కిష్టమైన అబద్ధాలు చెప్పి నాలుగు తిట్లుతిని డబ్బు తెచ్చుకొని

టైట్‌ప్యాంట్లు కుట్టించుకున్నాను. వాళ్లలాగే సినిమాలకు తిరగటం, చౌరస్తాలో నిల్చొని వచ్చేపోయే ఆడపిల్లల్ని యేడ్పించడం మొదలైనవన్నీ అలవర్చుకున్నాను.

ఆడపిల్లలంటే గుర్తొచ్చింది.... ట్యూషన్ మేష్టారుకు ఐదుగురు ఆడపిల్లలు... (నలుగురు మొగపిల్లలు కూడా, అంతేకాదు... ఇప్పుడాయన భార్య కడుపుతో ఉంది.) ఐదుగుర్లో పెద్దవాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి అయింది. మూడో అమ్మాయి తొమ్మిదో తరగతి. నాల్గో అమ్మాయి ఆరోతరగతి. ఐదో అమ్మాయి నాల్గో తరగతి చదువుతున్నారు.

ఆ తొమ్మిదో తరగతి చదువుతున్న అమ్మాయి... ఆ అమ్మాయి పేరు వనజ. ఎప్పుడైనా ఆ అమ్మాయి కల్లోకొస్తే కెవ్వున కేకేసి లేచి కూర్చుంటాను ఇక పగలు చూస్తే కడుపులో పేగులు బయటపడేంత డోకొస్తుంది. వాళ్ళింట్లో ఉన్నంతకాలం ఆ అమ్మాయిని ఎలా తప్పించుకోవాలా అని ప్రయత్నించేవాడిని. కాని ఆ అమ్మాయి నేనెక్కడుంటే అక్కడకువచ్చి నన్ను తినేలా చూస్తుండేది.

వనజను వర్ణించటానికి నాకు తెలిసిన తెలుగు మాటలు సరిపోవనిపిస్తుంది. వనజ నల్లగా... బొగ్గుకంటే నల్లగా ఉంటుంది. ఎత్తుపళ్లు. నడ్డిముక్కు. పెనంలాంటి ముఖం. చిన్న కళ్ళు, చీపురుపుల్లల్లాంటి శరీరం. గాలికి కొట్టుకుపోతున్నట్టుగా విసురుగా నడిచేది. ఆ అమ్మాయి ఎప్పుడైనా నవ్వితే ఎలుగుబంటి నోరు తెరచినట్టుగా ఉండేది. ఎందుకో ఆ అమ్మాయి నన్ను చూసినప్పుడల్లా వెకిలిగా నవ్వేది.

క్రమంగా నా స్నేహితుల సంఖ్య పెరిగింది. అలవాట్లు పెరిగాయి. ఖర్చులు పెరిగాయి. మా నాన్న, ట్యూషన్ మేష్టారు అంటున్నట్టు నేనిప్పుడు పూర్తిగా 'చెడిపోయాను'

ఎప్పుడైనా స్ట్రైకుల్లాంటివి వస్తే భలే ఉత్సాహంగా పాల్గొనేవాడిని. యేదన్నా పడగొట్టాలన్నా నాశనం చెయ్యాలన్నా, బస్సులకేసి రాళ్ళు విసరాలన్నా, భలే వుత్సాహంగా ఉండేది. ఎందుకో లోకమంతా మా నాన్నలతో, మా ట్యూషన్‌మేస్టార్లతో నిండి వున్నట్టనిపించేది.

క్రమంగా రామచంద్రయ్య ఇంటికి వెళ్ళటం తగ్గించాను. రాములమ్మ చెప్పే పనుల్ని ఏదో నెపంతో తప్పించుకోవటం నేర్చుకున్నాను. డబ్బు అవసరమయితే తప్ప రామచంద్రయ్యకు ఎదురుపడేవాడిని కాదు. డబ్బు అడిగినప్పుడల్లా నాలుగు తిట్టి ఇస్తుండేవాడు.

రామచంద్రయ్య దగ్గరనుండి సులభంగా డబ్బు రాబట్టటానికి ఈ మధ్య నేనో టెక్నిక్ కనిపెట్టాను.

నాకు డబ్బు కావలసినప్పుడల్లా డైరెక్టుగా రామచంద్రయ్యను అడక్కుండా రాములమ్మతో అడిగించటం మొదలెట్టాను. రామచంద్రయ్యలాగ ఆమె లక్ష ప్రశ్నలు వెయ్యదు. ఆమె నన్నెందుకో గాని కొంచెం ప్రేమగానే చూసేది. నేను డబ్బడగ్గానే ఆమె భర్త దగ్గరకెళ్ళి "వాళ్ళ డబ్బు వాళ్ళకివ్వటానికేమిటండి. ఆ పిల్లాడికి కూడా ఏవో అవసరాలు, సరదాలు ఉంటాయి. ఇచ్చేయండి" అనేది. రామచంద్రయ్య భార్య మాటకు విలువిస్తాడు. ఆమె డబ్బు తెచ్చి నాకిచ్చేది.

ఈ మధ్య నేనొక విషయం కనిపెట్టాను. రామచంద్రయ్య ఇంట్లో నాకు రోజురోజుకు ప్రాముఖ్యం పెరుగుతోంది. మొదట్లో లాగ రాములమ్మ నాకు అడ్డమైన పనులన్నీ చెప్పడం లేదు. వెళ్ళినప్పుడల్లా టిఫిన్ తినమనటం, కాఫీ తాగమనటం, ఏమైనా పండుగవస్తే భోజనం కూడా అక్కడే చెయ్యమనటం జరుగుతుండేది. అయితే ఆ ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడల్లా నాకు పరమ యిబ్బందిగా ఉండేది ఒక్కటే... అదే వనజ నాకు ఎదురుపడటం! ఆ అమ్మాయిని చూసినప్పుడల్లా నాకు స్త్రీ జాతి మీదనే ఏవగింపు కల్గేది. అప్పుడప్పుడూ అనుకుంటుండేవాడిని, ఈ వనజను కూడా భార్యగా స్వీకరించే దురదృష్టవంతుడెవడో ఈ లోకంలో ఎక్కడో ఉండి ఉంటాడని.

పరీక్షలొచ్చాయి. పరీక్షలు రెండు మూడు రోజులున్నాయనగా మా ట్యూషన్ మేష్టారు తన దగ్గర ట్యూషన్ చదివే వాళ్ళందర్నీ తన చుట్టూ కూర్చోబెట్టుకొని కొన్ని విషయాలు చెప్పాడు.

"పరీక్షలంటే మీరేమీ భయపడకండి, మీరు కూర్చున్న సీటు దగ్గరకు ఆన్సర్స్ వస్తాయి.... వాటిని కొంచెం జాగ్రత్తగా ఆన్సర్ బుక్ మీదకు ఎక్కించండి. చూసి కూడా తప్పులు రాయకండి. మిమ్మల్ని ఎవరూ ఏమీ అనరు. ఇన్విజిలేటర్లతో నేను మొదలే చెప్పాను. కాని ప్రిన్స్‌పాల్‌గానీ, ఆర్‌జేడిగాని ఎప్పుడన్నా వస్తే కాసేపు మూసెయ్యండి. తెల్సిందా?" అన్నాడు రామచంద్రయ్య.

అందరమూ తలూపాము.

ఆ తెల్లారి రామచంద్రయ్య కొన్ని ప్రశ్నలున్న కాగితాలు మా కిచ్చాడు.

"వెధవల్లారా! ఆ క్వశ్చన్స్ ఒకసారి చూసుకోండి. రేపు రాబోయేవి ఇవే క్వశ్చన్స్. ఇవి చాలా రహస్యంగా ఉండాలి. మీకు తప్ప ఇంక ఎవడికైనా తెలిశాయో, మీడొక్క చించేస్తాను" అన్నాడు రామచంద్రయ్య.

అందరమూ ఆ క్వశ్చన్స్ ఉత్సాహంగా అందుకొన్నాము. కాస్సేపటికి వాటికి ఆన్సరు కూడా తయారుచేయించి మా కిచ్చాడు మా ట్యూషన్ మాస్టారు.

ఇదంతా చూశాక ఎన్నడూలేంది నాక్కూడా రామచంద్రయ్య మీద గౌరవం లాంటిది కల్గింది. ఆయన మామూలు మానవమాత్రుడు కాదనిపించింది. ఆయన నిజంగా దేవాంతకుడు. లేకపోతే పరీక్షల్లో రాబోయే ప్రశ్నల్ని రెండు మూడు రోజులూ ముందే తెలుసుకోవటమంటే మాటలా?

యేమైతేనేం, మాకు ప్రతీ పేపరు ఒక రోజు ముందుగానే తెలిసిపోయేది. ప్రతి రోజూ అద్భుతంగా పరీక్షల్ని రాసేశాము. లెక్కల పరీక్షల రోజు మా లెక్కలన్నీ రైటయ్యాయి.

రెండు మూడు రోజుల తర్వాత ఒక గమ్మత్తు జరిగింది. మాకే తెలుసుననుకున్న క్వశ్చన్ పేపర్ ఆ టౌన్లో అందరికీ తెలిసిపోయింది. క్వశ్చన్ పేపర్‌ను సైక్లోస్టైల్ చేసి బజార్లో రూపాయకు, అర్థకు అమ్మారు. ఆ రాత్రి రామచంద్రయ్య మా ట్యూషన్ వాళ్ళందర్నీ కలిసినప్పుడు ఆయన ముఖం కందిగడ్డలా ఉంది. కోపంతో వణికిపోతున్నాడాయన.

"వెధవల్లారా, మీలో ఎవరో మోసం చేశారు. క్వశ్చన్స్ ఇంకెవడికో చెప్పారు. ఎవడ్రా వాడు, లేచి నిల్చోండి. చంపేస్తాను...."

ఎవరూ మాట్లాడలేదు. అందరి గుండెలు అతివేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. ప్రతివాడూ పక్కవాణ్ని "నువ్వా" నువ్వా"? అన్నట్టుగా చూస్తున్నాడు. కొన్ని క్షణాలు గడిచాయి.

"మిమ్మల్నేదో ఉద్ధరిద్దామని, మిమ్మల్నేదో బాగుచేద్దామని మీకా క్వశ్చన్స్ చెపితే నా కాళ్ళకిందకే నీళ్ళు తెస్తార్రా, ఛీ మిమ్మల్ని ఏం చేసినా పాపం లేదు. పొండి వెధవల్లారా!" అన్నాడు రామచంద్రయ్య.

అందరమూ ఒకరి మొఖాలు ఒకరు చూసుకుంటూ అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాము.

పరీక్షలయిపోయాయి. నేను బాగా రాశాను. రామచంద్రయ్యగారు నా పట్ల ప్రత్యేక శ్రద్ధ చూపించారు.

క్వశ్చన్ పేపర్సు బయటికొచ్చాయి కాబట్టి ఈ పరీక్షలు కాన్సిల్ అయిపోతాయని మళ్ళా పరీక్షలు పెడ్తారని ఒక పుకారు బయలుదేరింది. కాని త్వరలోనే ఆ పుకారు పుకారు మాత్రమేనని తేలిపోయింది. రామచంద్రయ్యగారే ఒక రోజు నవ్వుతూ చెప్పాడు.

"క్వశ్చన్ పేపర్సు ఎక్కడా బయటకు రాలేదని అసెంబ్లీలో విద్యామంత్రిగారే స్వయంగా ప్రకటించాడు. అది కేవలం పత్రికలవాళ్ళు ప్రభుత్వం మీద కావాలని వేసిన అభాండం మాత్రమే. కాబట్టి, పరీక్షల్ని మళ్ళా పెట్టే సమస్య ఉత్పన్నం కాదు" అన్నారాయన. "కాబట్టి మీరిక మీ ఊళ్ళకు వెళ్ళిపోయి హాయిగా సెలవుల్ని ఎంజాయ్ చెయ్యండి" అన్నాడు రామచంద్రయ్య.

వేసవి సెలవులు మా ఊర్లో గడుపుతున్నాను.

ఒకరోజు మా నాన్నగారికి రామచంద్రయ్య దగ్గరనుండి ఉత్తరం వచ్చింది. "మీతో కొన్ని ముఖ్యమైన విషయాలు మాట్లాడాలి. ఒకసారి మీరు పట్నం రండి" అని రాశారు. మా నాన్నకు రామచంద్రయ్య అంటే విపరీతమైన గౌరవం.. వెంటనే బయటుదేరి వెళ్ళారు. రెండు మూడు రోజుల తర్వాత తిరిగొచ్చారు. ఆయన వచ్చాక నాకు పిడుగులాంటి వార్త తెలిసింది మా అమ్మ చెప్పింది. (మా అమ్మ వట్టి పాతకాలపు మనిషి. వంట చెయ్యటం, పెట్టడం తప్ప ఆమెకు బయటి ప్రపంచంతో సంబంధమేలేదు.)

ఆ రాత్రి నాకు అన్నం పెడ్తూ "నీకు మంచి సంబంధం కుదుర్చుకొచ్చాడ్రా మీ నాన్న" అంది మా అమ్మ.

"నాకు సంబంధమా? అంటే?" అన్నాను.

"పట్నంలో నీకు ట్యూషన్ చెప్పిన పంతులున్నాట్టకదా, ఆయన మూడో కూతుర్ని నీకిస్తారుట" అంది అమ్మ మురిసిపోతూ. నోట్లో పెట్టుకొన్న ముద్ద గొంతులో ఆగిపోయింది.

ఎలక్ట్రిక్ షాక్ తిన్నవాడిలా వణికిపోయాను. కాస్సేపు నా గొంతు పెగల్లేదు.

"ఏమిటి.. ఏమిటి... రామచంద్రయ్య కూతుర్ని నాకిస్తారా?" అన్నాను అతి కష్టంతో.

"ఔన్రా. ఆయన బాగా ఉన్నవాట్టగా... నిన్ను వాళ్ళింట్లోనే ఉంచుకొని నువ్వు ఎందాక చదివితే అందాక చదివిస్తారట. నీకో మంచి ఉద్యోగం కూడా చూసిపెడ్తాడట. మీ నాన్న చాలా మురిసిపోతున్నారు. నువ్వు చాలా అదృష్టవంతుడివట"

నాముందున్న అన్నం పళ్ళెం తీసి నేలకేసి కొట్టాను. దిగ్గునలేచి చెయ్యి మూతి కడుక్కుని బయటికొచ్చాను.

"ఏమిట్రా యేమైంది?" అంటూ అమ్మ నన్ను వెంబడించింది.

"ఆ గుడ్లగూబ మొహాన్ని నాకిస్తారా? జీవితాంతం వాడింట్లో నేను జైలు జీవితం గడపాలా? అంతకంటె చావు నయం."

"అదేమిట్రా చిత్రంగా మాట్లాడతావు. మీ నాన్న గారేది చేసినా నీ బాగుకోసమే కదా. ఆయన మాటిచ్చివచ్చారట. ఇప్పుడు నువ్వేమన్నా లాభం లేదు."

"హూ! మాటిచ్చి వచ్చారు నాతో ఒక్కమాటైనా చెప్పకుండానే" అన్నాను.

"నిన్ను అడిగి పెళ్ళి నిశ్చయిస్తారుట్రా. పసిపిల్లాడివి నీకేం తెలుసురా" అందామె.

"అబ్బబ్బబ్బ... నువ్వో పాతరాతి యుగం మనిషివి. నా ప్రాణానికి నువ్వోదానవు..... నన్ను కాస్సేపు ఇలా వదిలేసి పో." విసుగ్గా అన్నాను. ఆమె లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

నా మనస్సంతా పాడైపోయింది.

నా కాళ్ళూ చేతులు కట్టేసి నన్నో ఉరికంభం ఎక్కిస్తున్నట్టుగా ఫీలయ్యాను. ఇద్దరు కసాయివాళ్లు కలిసి నా గొంతు కోసేస్తున్నారు. వాళ్ళ బారినుండి తప్పించుకునే మార్గమేలేదా?"

మా నాన్న సంగతి నాకు తెలుసు. ఆయన అనుకున్న పని మొండిగా చేసేస్తారు.

ఆ రాత్రంతా నాకు నిద్రపట్టలేదు. పదే పదే వనజ నా కళ్ళల్లో మెదిలి కంపరం పుట్టించింది. రామచంద్రయ్యను వాడి ఎలుగుబంటిమొహపు కూతుర్ని ఎలా నరికిపోగులు వెయ్యాలా అని

ఆలోచించాను. నా బుర్రంతా వేడెక్కిపోయింది. జుట్టు పీక్కున్నాను. నాకు పిచ్చెత్తితే బావుండుననిపించింది. పదిహేడేళ్ళు వస్తున్నా నన్నింకా పసిపిల్లాడికిందే జమకట్టే మా అమ్మ, నాన్నల తలలు పగలగొడ్తే తప్ప నా బతుక్కి విముక్తి లేదనిపించింది.

తెల్లారేటప్పటికి రామచంద్రయ్య సంబంధం నాకిష్టం లేదని మా నాన్నగారికి తెలిసినట్టుంది. నా మీద గర్జించడం మొదలెట్టాడు.

"వేలెడులేవు. నాకంటే నీకే ఎక్కువ తెలుసుననుకుంటున్నావురా. రామచంద్రయ్య లాంటి పెద్దవాడు, పేరున్నవాడు, డబ్బున్నవాడు పిలిచి పిల్లనిస్తానంటే ఎగిరి గంతేసేదిపోయి, వంకలు పెడ్తున్నాడు, వంకలు. మక్కెలిరగతంతాను, యేమనుకున్నావో. రెండు మూడేళ్ళు బస్తీలో ఉండగానే పెద్ద మొనగాడివైపోయాననుకుంటున్నావేమో, జాగ్రత్త, చక్కగా ఆయనింట్లోనే వుండి చదువుకో. ఏదంటే అది చదివిస్తానన్నాడు. ఆయనకున్న ఇళ్ళల్లో ఒక ఇల్లు నీ పేర రిజిష్టర్ చేస్తానన్నాడు. బస్తీలో ఇల్లంటే ఏమనుకున్నావు. ఈ రోజుల్లో ఇరవైవేల ఖరీదైనా చేస్తుంది. నీ మొహానికి ఈ మాత్రం ఇచ్చేవాడెవడ్రా? పిచ్చిపిచ్చి వాగుడు వాగావంటే చంపేస్తాను. పో" అన్నాడు.

ఆయనతో వాదించి లాభం లేదు. చేతికి ఏది దొరికితే అది అందుకొని వళ్ళు చీరేస్తాడు.

నా కళ్ళకు నీళ్ళొచ్చాయి. కడుపునిండా ఏదో భయం చొరబడింది. రోజంతా కాలుకాలిన పిల్లిలా తిరిగాను. ఇంటికొస్తే ఆ ఇంటిమీద విపరీతమైన ద్వేషం. ఆ ఇంటిని, ఇంట్లోవాళ్ళను పెట్రోలు పోసి తగులబెడ్తే గాని నా కసి తీరదు.

రోజంతా అన్నం తినలేదు.

అమ్మ బతిమాలింది. "ఆకలేస్తే వాడే తింటాడులే" అన్నాడు నాన్న.

మా నాన్నకు నేను ఆయన అనుకున్నంత పనికిరాని వాడ్ని కాదని రుజువు చెయ్యాలనిపించింది. కాని ఎలా?

రాత్రంతా తీవ్రంగా ఆలోచించాను. ఈ ప్రమాదం నుండి వెంటనే తప్పించుకోకపోతే, నా జీవితం శాశ్వతంగా నాశనం అవుతుందని నాకు తెలుసు.

అకస్మాత్తుగా నా బుర్రలో ఒక ఐడియా మెరిసింది.

ఈ ఇంట్లోంచి దూరంగా ఎక్కడికైనా పారిపోవాలి.

అప్పుడు మా నాన్నకు తగిన శాస్తి జరుగుతుంది.

ఆయనకు నే నొక్కడినే కొడుకును.

రెండు మూడు రోజులు కనిపించకుండా పోయానంటే నల్గురు నాలుగు మాటలంటారు. ఏడ్చి ఏడ్చి చస్తాడు.

మరుక్షణంలోనే వెంటనే పారిపోవాలన్న భావం నన్ను పూర్తిగా వశపరచుకుంది.

ఎక్కడికి వెళ్ళాలి? వెళ్ళినచోట తిండీ తిప్పలు?

సరిపోయేంత డబ్బుంటే ఎక్కడికెళ్ళినా హాయిగా ఉండొచ్చు. మా నాన్న డబ్బెక్కడ దాస్తాడో నాకు తెలుసు.

నా గుండెల్లో రక్తం నిండుగా ప్రవహించింది.

ఏదో వెర్రి ఆవేశం నన్ను కుదిపి వేసింది.

అప్పుడు అర్ధరాత్రి దాటి వుంటుంది.

ఇంట్లో అందరూ గాఢ నిద్రలో ఉన్నారు.

మా నాన్న డబ్బు ఒక పాత అల్మారాలో దాస్తాడు. దాని తాళపు చేతులు ఆయన మొలతాడుకు కట్టుకుంటాడు. నెమ్మదిగా లేచాను. ఆయన గుర్రుకొడ్తూ నిద్రపోతున్నాడు. నా కాళ్లు వణికాయి.

కాని నాలోని పట్టుదల సడల్లేదు. ఆయన బాగా కల్లుతాగి పడుకున్నాడు. ఆయన అంత సులభంగా లేవడని నాకు తెలుసు. నెమ్మదిగా ఆయన మొలతాడుకున్న తాళం చెవులు విప్పాను.

పిల్లిలా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ అల్మారావున్న గదిలోకి వెళ్ళాను. తాళం తీశాను. చేతికందినంత డబ్బు తీసుకున్నాను. రెండు నోట్ల కట్టలు చేతికందాయి. అవి జేబులో వేసుకున్నాను. అల్మారా అలాగే వదిలేసి నా బ్యాగ్ కోసం వెతికాను. ఆ బ్యాగ్‌లో నావి రెండు జతల గుడ్డలు కుక్కాను. బయటి తలుపులు తీశాను. కిర్రుమని చప్పుడైంది. బయటికెళ్ళి మళ్ళీ తలుపులు దగ్గరవేసి నడవసాగాను. మూడు నాల్గుమైళ్ళు నడిస్తే రోడ్డువస్తుంది. రోడ్డు వస్తే బస్సు వస్తుంది. బస్సులో పడ్డానంటే మా నాన్న పన్నిన ఉచ్చులోనుండి బయటపడ్డాను.

చకచకా నడుస్తున్నాను. అప్పుడు టైమెంతయిందో తెలియదు. అలా ఆ చీకట్లో ఒంటరిగా నడుస్తోంటే నాకేమీ భయం కలుగలేదు.

బస్సెక్కి మళ్ళా నేను చదువుకుంటున్న టౌన్‌కేవెళితే లాభం లేదు. అక్కడ రామచంద్రయ్య బోను తెరుచుకొని తయారుగా వుంటాడు. అందుకని హైదరాబాదు వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

ఊరు దాటి చాలా దూరం వచ్చేశాను. మామిడి తోపుల్లో కోకిలలు అదేపనిగా కూస్తున్నాయి.

వాటితో పాటు నేను కూడా "కూ" అని అరిచాను.

నా హృదయం వెర్రి ఆనందంతో ఉరకలు వెయ్యసాగింది. జైలు నుండి పారిపోయి వస్తున్నాననిపించింది.

తూర్పు తెల్లగా తెల్లవారుతోంది.

సృష్టంతా మేలుకొంటోంది.

చెట్ల మీది పక్షులు కిలకిలారావాలతో ఎక్కడికో స్వేచ్ఛగా ఎగిరిపోతున్నాయి.

లేత అరుణకిరణాలతో సూర్యుడు స్వాగతం చెపుతున్నాడు.

ఆవు దూడలు అంబా అని అరుస్తూ గంతులు వేస్తున్నాయి. చల్లగా వీస్తున్న పిల్లగాలికి చెట్ల కొమ్మలు మెల్లగా ఊగుతున్నాయి. సృష్టిలో ఎక్కడ చూసినా స్వేచ్ఛ!

దూరంగా తెల్లగా మెలికలు తిరుగుతూ మెరిసిపోతూ తారు రోడ్డు కనిపించింది.

ఎగిరి గంతేశాను.

ప్రపంచంలో నేను చూసిన వాటిల్లోకల్లా ఆ రోడ్డు అతి సుందరంగా కనిపించింది.

నే నింకేమైపోయినా ఫరవాలేదు.

నాకు స్వేచ్ఛ లభించింది.

(ఆంధ్రజ్యోతి వీక్లీ, 1974)